ROMÂNIA PENTRU HRISTOS

Romania for Christ

Iulie - Septembrie 2019

Buletin de informare, încurajare la misiune și sprijin pastoral
P.O. Box 2329, Pleasant Hill, California 94523

„Eu vă spun: Ridicați-vă ochii, și priviți holdele, cari sunt albe acum, gata pentru seceriș…" (Ioan 4:35)

O asigurare „sigură”

„Ferice de cel ce îngrijește de cel sărac! Căci în ziua nenorocirii Domnul îl izbăvește; Domnul îl păzește și-l ține în viață. El este fericit pe pământ, și nu-l lași la bunul plac al vrăjmașilor lui. Domnul îl sprijinește, când este pe patul de suferință: îi ușurezi durerile în toate boalele lui. (Psalm 41:1-3)

M-am gândit citind aceste versete la câte asigurări ne mai cumpărăm noi în ziua de azi:

asigurare de sănătate,
… asigurare de casă,
… de inundație,
… de foc sau cutremur,
… asigurare de viață,
… asigurare de moarte

Și ne costă toate acestea o groază de bani, și dacă nu le avem socotim că suntem falimentați.

Versetele de mai sus din Psalmul 41, mi-au amintit de „asigurarea” de mașină și de sănătate pe care tatăl meu, stuparul, le-a avut vreo douazeci de ani dupa ce a venit în America. Scrisese pe o hârtiuță un verset din Biblie și l-a lipit pe geamul de la spate al mașinii. Și în tot acest timp nu a avut nici un accident și nici o problemă de mers la spital. Dar ca să procedezi așa, îți trebuie o pastilă mică de tot, cât un bob de muștar, ca să te vaccineze împotriva atacurilor celui rău, Credința.

Credința, de asta avem nevoie.

Și mi se pare atât de deslușit cuvântul acestui Psalm care ne oferă o asigurare mult mai cuprinzătoare decât asigurările pe care ni le putem plăti aici pe pământ în viața asta. Când suntem pe patul de suferință, nici o asigurare nu ne poate da ușurare de dureri în orice boala. Dar, uite, că Dumnezeu poate face și acest lucru, dar asigurarea asta o obținem nu pe moment, și nu cu bani, deși am putea să ne folosim și de bani ca să ne asigurăm că avem încheiat acest contract minunat…

“Ferice de cel ce îngrijește de sărac”…Atât! — Și ai una din cele mai importante „asigurări de viață”.

Rodica Boțan

„Planurile pe cari le face inima atârnă de om, dar răspunsul pe care-l dă gura vine de la Domnul. Toate căile omului sunt curate în ochii lui, dar cel ce cercetează duhurile este Domnul. Încredințează-ți lucrările în mâna Domnului, și îți vor izbuti planurile. (Proverbe 16:1-3)

„Lucrările” (v.3), sunt nu numai ce lucrăm, ci și gândurile noastre, planurile pe care le facem, fiindcă în esență, cine suntem influențează preocupările noastre. Dumnezeu vrea să ia parte la toate preocupările noastre și să ne ajute. Iar noi, ce greu înțelegem că despărți de El nu putem face nimic…

ROMÂNIA PENTRU HRISTOS
P.O. Box 2329, Pleasant Hill, California 94523
„Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii! Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Său!” (Luca 10:2)

Har Îndeajuns

„Harul Meu îți este deajuns…" (2 Corinteni 12:9)

Aceste cuvinte sunt o glorioasă promisiune a Domnului. Ea a fost făcută atunci de apostolul Pavel, dar azi ea este valabilă pentru toți păcătoșii. Unii, după ce sunt treziți din starea de păcat prin cuvântul Evangheliei, sunt ispitiți de diavolul să se vadă prea slabi și să le fie teamă că nu vor putea urma Calea Domnului. Dar e bine a ști că Domnul e gata să ne dea El puterea necesară pentru aceasta. Nici un credincios n-ar putea face nici un singur pas fără puterea binecuvantată a Duhului Sfânt.

Harul Lui ne este de ajuns pentru mântuire. Omul păcătos nu poate face nimic pentru mântuirea lui și nici Dumnezeu nu cere să facă ceva pentru mântuire, căci mântuirea e săvârșită prin suferințele lui Hristos Domnul. Apostolul Pavel spune: „În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său." (Efeseni 1:7). Cât de mari sunt bogățiile harului nimeni nu poate spune. Dar în mod sigur sunt mai mari decât toate nevoile noastre și ale lumii întregi. Păcătosul doar trebuie să-L recunoască pe Hristos ca Mântuitor personal, să se încreadă în El, să-L ia pe cuvânt că a suferit și pentru păcatele sale. Un om poate merge în cer fără sănătate, fără bogație, fără faimă, fără învățătură, fără o mie de alte lucruri, dar nu poate merge în cer fără Isus Hristos. Numai El e Mântuitorul. Este El și Mântuitorul tău? Ți-a spălat El păcatele tale? Dacă nu ai mântuirea până la ora aceasta, atunci făgăduința aceasta este pentru tine. Harul Meu iți este de ajuns, zice El.

Harul Lui ne este de ajuns pentru lucrare. Toți ce ce vor să lucreze pentru Domnul, dar se văd slabi, au aici o făgăduință excelentă. E cu adevărat minunată. Pot să spun aceasta din experiența mea. Puterea noastră nu este de ajuns pentru lucrarea creștină. Cunoștințele noastre nu sunt de ajuns, talentele noastre nu sunt de ajuns, dibăcia noastră nu e de ajuns, dar harul Lui ne este de ajuns. Aceasta e o asigurare dumnezeească. E bine să țineți minte că cei mai binecuvântați oameni în lucrarea sfântă au fost cei care au acceptat în totul plinătatea harului. Promisiunea e pentru tine, însușește-ți-o.

Pitt Popovici

Anunț în legătură cu sănătatea fratelui Pitt Popovici: Fratele Pitt Popovici a avut un accident cerebral vascular duminecă dimineața, 19 mai 2019. A fost dus imediat la spital, unde doctorii au făcut intervențiile necesare și a rămas acolo sub observație trei zile. Pentru că situația s-a stabilizat, marți seara doctorii i-au dat permisiunea să revină acasa. Deocamdată, a rămas paralizat în partea stângă (mâna și piciorul). Face exerciții terapeutice și se odihnește. Doctorii au mentionat posibilitatea să își recapete cu timpul mobilitatea pe partea stângă, iar familia se roagă Domnului ca situația să se îmbunătățească. Fratele Pitt e alert, cu o atitudine bună, ne-a explicat căci toate se întâmplă doar cu permisia Domnului. Dânsul și familia mulțumesc tuturor pentru rugăciuni. Vă rugăm, continuați să vă rugați pentru fratele Pitt. (consemnează familia)

Vești din câmpul Evangheliei

La Biserica din Ilișești, Dumnezeu ne-a ascultat rugăciunile, chiar dacă au trebuit să treacă aproape opt ani de rugăciuni aprinse, de vizite și studii biblice. Iar când am văzut împlinirea rugăciunilor, am avut o bucurie mare.

Iată despre ce este vorba. Soția fratelui Costică Turcu, care la început a frecventat adunarea în mod regulat până aproape să ia botezul împreună cu soțul, fratele Costică, pe data de 15 august 2001. Dar deodată, în ultima clipă, ea s-a retras, spunând că mai amână. Și așa au trecut aproape opt ani. Dar niciodată nu a spus că nu se botează, doar că altădată.

Fratele Costică împreună cu noi ne-am rugat și am postit. În această perioadă fratele se întreba mereu, „Când oare se va preda Domnului soția mea?

Eu i-am spus: „Frate Costică, atunci când noi dorim un lucru și îl obținem greu, o să-l prețuim mai mult, mai târziu.

Astfel, că a sosit momentul, și duminică 19 aprilie ea s-a predat Domnului și acum vine în mod regulat la biserică, se roagă, cântă, citește Biblia, și frecventează orele de Școală Duminicală. Fratele Costică Turcu este unul din ucenicii de bază ai bisericii baptiste din Ilișești, un om care are o chemare spcială pentru slujire, este un bun evanghelist și predică Evanghelia în biserică și în punctele de misiune. Slăvit să fie Domnul pentru biruința aceasta. Ne rugăm și așteptăm acum ca toată familia lor să vină la pocăință ca să primească mântuirea în Numele Domnului Isus.

Vă scriu aceste rânduri cu dragostea și bucuria credincișilor din cercul pastoral, și vă salutăm cu versetul din Faptele Apostolilor 1:8, „Ci voi veţi primi o putere, când Se va pogorî Duhul Sfânt peste voi, şi-Mi veţi fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria, şi până la marginile pământului.”

Greciuc Gheorghe

În satul Istria semănăm Cuvântul Domnului în fiecare duminică și în inima celor adulți și în inima copiilor. Mulțumim Domnului pentru cei 35 de copii care vin la întâlnirile adunării, dar și pentru o parte din părinții care vor să înțeleagă Cuvântul Domnului și pentru care ne rugăm să aibă parte de harul mântuirii… În satul acesta există o soră de credință, botezată în urmă cu cinci ani, pe nume Mihaela, și care în copilăria ei a venit la biserica din sat, a ascultat Cuvântul, dar a plecat în lume trăind în păcat. Totuși, mai târziu a fost cercetată de Domnul și a hotărât să se întoarcă la El cu toată inima. Rugați-vă ca Dumnezeu să-i dea putere să fie statornică în credință.

Domnul ne-a ajutat și timp de o săptămână ne-am adunat în satul Săcele în casa unei surori la rugăciune. La fel este extraordinar harul că ne putem aduna la rugăciune în casa unui frate de 95 de ani, pe nume Dumitru, primul credincios din satul Săcele. Flacăra credinței și a rugăciunii nu s-a stins din această casă nici după zeci de ani.

Ne rugăm ca Domnul să vă răsplătească osteneala dragostei!

Daniel Topciu

La adunare în Ilișești:

O bună mărturie în sat, la căminul Victor, și împrejurimi, la Humoreni, Păltinoasa, Voroneț și Stroești

La Humoreni, o vizită în familie, la rugăciune și studiu

Ilișești, cu adunarea la rugăciune.

Ei Lăudau pe Domnul

Faptele Apostolilor 2:47

„Ei lăudau pe Dumnezeu, şi erau plăcuţi înaintea întregului norod. Şi Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiţi." (Fapte 2:47)

Întreaga creștinătate a sărbătorit de curând cu o placută aducere aminte, ziua când Duhul Sfânt S-a pogorât, ziua în care Dumnezeu a avizat marele seceriș prin Biserica Lui de curând născută. Ne uităm și astăzi, după aproape două mii de ani, cu interes la lucrarea lui Dumnezeu plină de putere, lucrare care a zguduit atunci Ierusalimul prin magnitudinea și prin unicitatea ei, și nu în ultimul rând ne uităm cu deosebit interes la Cuvântul lui Dumnezeu propovăduit prin puterea Duhului Sfânt precum și la roada bogată de aproape trei mii de suflete care au primit mântuirea în ziua aceea.

Astfel, cu o uimire sfințită de harul Domnului repetăm întrebarea pe care i-a pus-o Domnul lui Avraam în vechime, *„Este oare ceva prea greu pentru Domnul?"* Este ceva de mirat când citim în Sfânta Scriptură, că acești oameni proaspăt smulși din obiceiurile și datinile păgâne, proaspăt eliberați de sub jugul Legii, aduși la harul lui Dumnezeu, despre ei este scris că „lăudau pe Dumnezeu…" ?

Lauda pe care o înălțau ei avea rădăcini adânci în viața nouă pe care o experimentau în trăirea călăuzită acum prin Duhul Sfânt.

De unde izvora lauda lor pentru Dumnezeu?

1. Lauda lor venea dintr-o inimă străpunsă de Cuvântul Evangheliei

„După ce au auzit aceste cuvinte, ei au rămas străpunşi în inimă...." (Fapte 2:37a)

Ne întrebăm iarăși, *Este oare ceva de mirat din partea lui Dumnezeu?* Cuvântul lui Dumnezeu propovăduit prin puterea Duhului, Cuvânt care a străpuns inima mulțimilor atunci, este același Cuvânt care a străpuns inima mulțimilor de atunci și până la noi și nu se oprește la noi. Oare credem noi că același Cuvânt, (Cuvântul Evangheliei) poate să străpungă inimile celor din vremea noastră? Da, credem, de aceea Romania for Christ trimite, ridică și susține lucrători în câmpul de misiune, misionari, evanghelişti și păstori care să propovăduiască Cuvântul Evangheliei celor ce au nevoie de acest Cuvânt.

„Ei lăudau pe Dumnezeu ..." La numărul lor, Dumnezeu a adăugat și pe alții care, și ei la rândul lor, au fost străpunși prin același cuvânt, apoi ne-a adăugat și pe noi, și desigur alții urmează să fie adăugați la marele cor al celor străpunși în imimă.

Și iarăși ne întrebăm, *„Este oare ceva prea greu pentru Domnul?"*

Laud și eu pe Domnul fiindcă în vremea noastră mulți din cei care au fost adăugați la numărul celor ce-L laudă pe Domnul, sunt și cei care au fost străpunși în inima lor de Cuvântul Evangheliei și aduși la mântuire, prin propovăduirea celor ce sunt susținuți prin misiunea *„Romania for Christ"*.

2. Lauda lor venea dintr-o inima predată lui Dumnezeu

„Pocăiţi-vă", le-a zis Petru, „şi fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos...." (Fapte 2:38a)

Gândindu-ne și azi la faptul că în ziua aceea aproape trei mii de suflete au primit afirmativ chemarea la pocăință, este normal să ne întrebăm chiar în zilele noastre: *Este oare ceva prea greu pentru Domnul?*

Duhul Sfânt care a convins la Rusalii pe cei aproape trei mii este același Duh Sfânt care a adus la pocăință pe atâția înaintea noastră și nu s-a oprit doar la ei ci ne-a avut în vedere și pe noi. Desigur, același Duh Sfânt lucrează cu putere astăzi și convinge sufletele străpunse de Cuvântul Evangheliei.

„Ei lăudau pe Dumnezeu ..." Și la numărul lor, Dumnezeu a adăugat și pe alții care au crezut și s-au pocăit, apoi ne-a adăugat și pe noi. Și desigur, alții urmează să fie adăugați la marele cor al celor care au crezut în Domnul Isus și s-au pocăit.

Este oare ceva prea greu pentru Domnul?

O, cum tresaltă sufletul meu de bucurie, fiindcă mulți dintre cei din vremea noastră care au crezut și s-au pocăit, și alții care vor crede și se vor pocăi și vor fi adăugați la numărul celor ce-L laudă pe Domnul, sunt rodul lucrării

Duhului Sfânt desfășurate și prin cei ce sunt susținuți prin „Romania for Christ”.

3. Lauda lor venea dintr-o inimă despărțită de lume și predată lui Dumnezeu

Ei au primit îndemnul apostolului Petru prin Duhul Sfânt:

„Mântuiţi-vă din mijlocul acestui neam ticălos." (Fapte 2:40b).

Ei au lăsat lumea, au crezut, s-au pocăit, au fost botezați și au primit făgăduința Duhului. Cei ce au venit la sărbătoaraea Cinzecimii au venit trudiți, împovărați și neîmpliniți. Lauda lor mărturisește despre frumusețea și bogăția vieții noi, primite prin credința din partea lui Dumnezeu Cel mare, Cel viu și adevărat.

Ei au fost făcuți părtași la bogățiile nespuse ale harului lui Dumnezeu:

„Ei stăruiau în învăţătura apostolilor, în legătura frăţească, în frângerea pâinii, şi în rugăciuni." (Fapte 2:42)

E normal să ne minunăm de faptul că Cel care a avut milă de ei este Același care a avut milă și de noi, și care vrea sa aibe milă și de alții chiar în vremea noastră.

Cât de dulce a fost pentru ei învățătura apostolilor, părtășia frățească, părtășia sfinților în lumină, și rugăciunea? Desigur, la fel de dulce ca și pentru noi și la fel de dulci vor fi gasite făgăduințele Domnului și de cei ce se vor întoarce la Dumnezeu prin propovăduirea noastră.

„Ei lăudau pe Dumnezeu ...”: Și lauda lor a izvorât din felul nou de viață prin care își arătau mulțumirea și recunoștiința față de Dumnezeu pentru darul vieții veșinice, viață despărțită de lume și unită cu Domnul Isus.

Este oare ceva prea greu pentru Domnul?

Cum să nu laud și eu pe Domnul? Unii dintre cei din vremea noastră au fost și alții vor fi smulși din lume, adăugați la numărul celor ce-L laudă pe Domnul, prin lucrarea Duhului Sfânt desfășurata în toata complexitatea ei și prin cei ce sunt susținuți prin „Romania for Christ”.

Roada bogată culeasă de Dumnezeu între iudeii și prozeliții veniți la sărbătoarea Cincizecimii este roada pe care copiii lui Dumnezeu din toate vremurile au admirat-o și au dorit ca marele seceriș să continue în fiecare generarție.

Domnul Dumnezeu să ne ajute să fim la îndemâna Duhului Sfânt pentru propovăduirea Cuvântului vieții, și pentru susținerea întregii lucrări de răspândire a Evangheliei.

Costel Cristea

„Tată, în mâinile Tale Îmi încredinţez duhul...” (Luca 23:46). – În 1951, în cadrul unei sesiuni a congresului din San Francisco al Convenției Baptiste de Sud, M.T. Rankin a rostit o rugăciune de mulțumire pentru viața misionarului martir William Wallace. În cuvintele rugăciunii a fost și fraza aceasta plină de miez al încrederii în Providența lui Dumnezeu: „Tu, Dumnezeule, ești prea înțelept ca să faci vreo greșeală, și prea bun ca să faci ceva rău...”

Credincioșia lui Dumnezeu – nădejdea și bucuria mea!

Lăudaţi pe Domnul, toate neamurile, lăudaţi-L, toate popoarele!
Căci mare este bunătatea Lui faţă de noi, şi credincioşia Lui ţine în veci.
Lăudaţi pe Domnul!
(Psalmul 117)

Psalmul 117 reține atenția cititorului prin mica lui dimensiune (numai două versete), așa cum psalmul 119 ne atrage atenția prin dimensiunea lui impresionantă; dar nu asta e tot. Ceea ce e vrednic de notat este expresia „credincioșia Lui ține în veci". Evident că este vorba de credincioșia Domnului dar mai ales surprinde caracterul veșnic al credincioșiei Divine.

Lucrurile cu adevărat valoroase sunt cele unice și cele neperisabile, adică cele ce nu sunt afectate de trecerea timpului. Credincioșia lui Dumnezeu este veșnică și acest lucru ce ar trebui să dea fiecăruia dintre noi maximă bucurie și deplină încredere. Să ai un Dumnezeu ce manifestă mare bunătate față de tine e mult, enorm chiar, dar să fie această bunătate exprimată veșnic e mai mult decât putem noi înțelege acum. Simplist definind credincioșia lui Dumnezeu ar suna cam așa – manifestarea infinită a bunătății sale față de noi. Dumnezeu Își manifestă credincioșia față de noi prin bunătate infinită și azi și mâine și în veci.

De cele mai multe ori asociem credincioșia Bunului Dumnezeu față de noi cu belșug de binecuvântări, prosperitate materială și lipsa totală a necazurilor în viața noastră. Să fie oare chiar așa ?! Eu găsesc în Scriptură că Dumnezeu își arată credincioșia față de noi cu totul diferit. Va invit să definim împreună Credincioșia lui Dumnezeu prin câteva texte din Noul Testament.

1. Întâi, haideți să privim cu atenție la textul din 1 Corinteni 1:9 -
*"**Credincios este Dumnezeu care v-a chemat** la părtășia cu Fiul Său, Isus Cristos, Domnul nostru."*

După căderea lamentabilă a omului în Eden, Dumnezeu ar fi putul fără

nici o remușcare să întoarcă definitiv spatele omului ce nu mai merita nimic, Dumnezeu făcuse totul desăvârșit, însă Dumnezeu cheamă din nou pe om la părtășia cu El, la părtășia pierdută în Eden. De aici înțelegem că ea, credincioșia lui Dumnezeu, e de fapt o ofertă generoasă pe plan spiritual, desigur nemeritată, însă cu implicații adânci. Termenul folosit în original pentru "părtășia" este KOINONIA – comuniune, comunitate. Acest lucru ne ajută să înțelegem credincioșia lui Dumnezeu ca fiind manifestarea dorinței Divine de a ne duce și pe noi oamenii în aceeași sferă, stare; parte din aceeași comunitate – comunitatea cerească, ceea ce prin această chemare face din noi ființe celeste cu statut înalt. Credincioșia lui Dumnezeu e de fapt manifestată prin ivitația ce o avem de a fi parte a Împărăției Cerurilor prin Cristos Domnul nostru Cel ce a murit și a înviat pentru noi și acum șade la dreapta Tatălui ca mijlocitor al nostru. Cea mai înaltă stare ce o putem atinge ca oameni e natura Divină la care putem fi părtași ca măsură a credincioșiei lui Dumnezeu prin Fiul Său Isus Cristos domnul nostru. Deci credincioșia lui Dumnezeu e de fapt – oferta mântuirii, a salvării nesperate.

2. Apoi vă propun să citim 1 Ioan 1:9

„Dacă ne mărturisim păcatele, ***El este credincios și drept ca să ne ierte*** *și să ne curățească de orice nelegiuire."*

Da, cum spuneam, credincioșia lui Dumnezeu e mântuirea oferită în dar prin Isus Cristos, însă la un nivel superior în care suntem chemați să umblăm în sfințenie. Credincioșia lui Dumnezeu e dovedită și în curățirea de care ne face parte. Procesul de curățire și sfințire e măsura iubirii unui Dumnezeu ce ne dorește sfinți și curați. Ceea ce așteaptă Dumnezeu de la noi e să fim onești, smeriți și gata să ne mărturisim păcatele, limitele și nevoia disperată de iertare și restaurare. Un Dumnezeu credincios e gata mereu să ierte, să spele și să sfințească pe cel ce vine la El și-și mărturisește păcatul. Din tot ce-am văzut până acum credincioșia lui Dumnezeu se manifestă cu belșug nelimitat pe plan spiritual, dar mai puțin pe plan material, cu atât mai puțin în zona prosperității și acumulărilor materiale, așa cum pretind unii.

3. Cel de-al treiea text spre care aș vrea să privim e cel din 2 Tesaloniceni 3:3 unde apostolul Pavel scrie:

*„***Domnul este credincios,** *vă va întări și vă va păzi de cel rău."*

Un domeniu în care Dumnezeu Își manifestă credincioșia e cel al luptei spirituale. Lumea nevăzută a duhurilor e percepută puțin, chiar și de cei ce sunt ai Domnului, pe alocuri chiar ignorată însă în acest domeniu prezența și protecția Domnului ne sunt indinspensabile; fără credincișia Lui am pierde lupta spirituală în care suntem antrenați zilnic. Așadar credincioșia lui Dumnezeu are și o dimensiune defensivă, de protecție. De fapt felul în care Dumnezeu ne oferă protecția Sa e prin întărirea noastră, puterea Lui în noi. Ce ne-am face în luptă fără El, fără lucrarea Duhului Sfânt în noi, fără Cuvântul ce lucrează în noi? Istoria lui Iov e una dintre cele mai expresive dovezi ale intenției diavolului de a ne distruge, de a-i ataca pe cei neprihăniți, însă atât de limpede vedem acolo protecția lui Dumnezeu, mâna cea bună a Domnului ce-l oprește pe satan de a se dezlănțui în furie și ură asupra omului lui Dumnezeu. Mai mult decât atât citim că Domnul Isus a fost atacat în pustie de diavolul pentru a distruge astfel Lucrarea Tatălui. Acolo Domnul Isus a fost însoțit de puterea Duhului Sfânt (... a

fost dus/condus/însoțit de Duhul în pustie Mt. 4:1) ce lucra atunci când atacat fiind de satan a rezistat fără să cadă, să păcătuiască. Credincioșia Lui o simțim atât de bine prin împlinirea astăzi a cuvintelor Mântuitorului „…N-am să vă las orfani…" ci „Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va trimite un alt Mângâietor, care să rămână cu voi veac" (Ioan 14:16) În limba greacă Mângâietor - Paraclet, înseamnă Însoțitor, Protector, Apărător.

Așadar un Dumnezeu credincios nu e Unul care să elimine încercarea și atacul diavolului ci ne protejează în lupta cu cel rău, ne păzește.

4. În final aș vrea să mă opresc la un text tare drag inimii mele, este unul din pasajele ce-mi oferă tare multă liniște în mijlocul încercărilor. La 1 Cor. 10:13 citim:

„Nu v-a ajuns nicio ispită/încercare ce să nu fi fost potrivită cu puterea omenească. Şi ***Dumnezeu, care este credincios****, nu va îngădui să fiţi ispitiţi peste puterile voastre; ci, împreună cu ispita, a pregătit şi mijlocul să ieşiţi din ea, ca s-o puteţi răbda."*

Ce mesaj minunat avem aici din partea Tatălui Ceresc!

Dragii mei acest mesaj cuprinde două dimensiuni; una – nu va îngădui nicio încercare peste puterile noastre și cea de-a doua – a pregătit deja și mijlocul prn către să fim izbăviți ieșind biruitori. Există o carte foarte bună scrisă de regretata Silvia Tărniceru, o carte ce o recomand tuturor "Dumnezeu îmi cunoaște măsura". Această carte biografică surprinde atât prin titlu cât și prin conținut acest mare adevăr – Dumnezeu îmi/îți cunoaște măsura și nu va îngădui să fi încercat mai mult decât poți duce, mai mult deccât poți răbda. E extaordinar să trăiești acest verset fiindcă asta are imlicații deosebite în viața de fiecare zi - schimbă radical atitudinea ta în încercare. Atunci când necazul vine peste tine, și problema e nu dacă necazul va veni ci când va veni, deci atunci când nenorocirea vine în viața ta treci prin încercare cu calm, cu răbdare și chiar bucurie fiincă ai convingerea că ea nenorocirea e LIMITATĂ de Dumnezeu, e ajustată la nilvelul puterii tale de suportabilitate și deci nu e prea mult și nici prea greu... o poți duce. Pe de altă parte ești gata să mulțumești Domnului pentru cât de mult a oprit El, pentru că te-a ferit de mult mai mult. O, dacă am avea acces în lumea luptei spirituale, în lumea duhurilor să vedem ura și agresivitatea celui rău ne-am îngrozi cred. Slăvit să fie Domnul nostru pentru că El e Stăpân și acolo și ne protejează deplin. Devine astfel și încercarea un loc din mijlocul căruia să poți fi mulțumitor și astfel să împlinești cuvântul " Mulţumiţi lui Dumnezeu pentru toate lucrurile; căci aceasta este voia lui Dumnezeu, în Hristos Isus, cu privire la voi." (1 Tes. 5:18)

Așadar prima dimensiune aici e – Dumnezeu limitează agresivitatea încercării iar cea de-a doua dimensiune e cea a soluției deja pregătită în vederea izbăvirii. E minunat și înviorător să știi că în mijlocul necazului, tu și eu putem declara biruința. De ce ? ... Dumnezeu ne asigură că simultan, concomitent cu încercarea ce vine peste credincios e pregătită deja și soluția izbăvitoare... aceasta ne implică spiritual enorm de mult. Cum ? În focul încercării noi nu disperăm, nu ne pierdem cu fierea/cumpătul, nu luăm decizii extreme, fatale chiar, ci dimpotrivă avem pace așteptând în tăcere izbăvirea. Trăirea noastră, comportamentul nostru în încercare va fi o puternică mărturie pentru Domnul. Așa de puternică uneori încât cei ce ne cunosc capitulează și ei predându-și viața

Domnului Hristos. Noi în încercare nu ne întrebăm - oare ne va izbăvi Domnul din acest necaz ci ne vom întreba eventual cum va interveni El. Nici măcar nu întrebăm când, fiincă știm că Domnul nu întârzie niciodată (vezi învierea lui Lazăr), întotdeauna e la timp; o da, poate părea din perspectiva noastră că Dumnezeu zăbovește însă nu e așa. El are o „împlinire a vremii" când acționează. Sigur că izbăvirea lui Dumnezeu ne poate uimi prin anvergură, ne poate mira prin simplitate, alteori se lasă așteptată însă izbăvirea e o certitudine, nu mă îndoiesc de aceasta și nici nu disper ci doar nădăjduiesc și aștept.

Dacă și tu poți mărturisi că Bun și Credincios a fost Domnul cu tine ... cum răspunzi acestei credincioșii? Te îndem să dăruiești și să te dăruiești Domnului cu tot ce ești, cu tot ce ai și fă din asta o prioritate a vieții tale. Domnul îți va răsplăti, te va binecuvânta și bucuria ta va fi deplină. Doamne ajută ... Doamne dă izbândă !

Ovidiu Rauca
San Francisco Bay Area

Zidul de foc

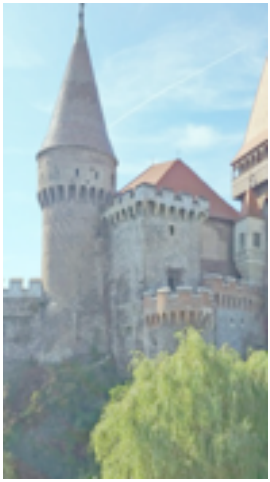

„Eu Însumi - zice Domnul - voi fi un zid de foc de jur împrejurul lui. și voi fi slava lui în mijlocul lui" (Zaharia 2:5).

Zidul era apărarea unei cetăți. Sub asaltul dușman, dacă zidul cădea, cetate era biruită. Zidul cetății era în vechime siguranța cetății. În zilele lui Ezra și Neemia, construirea zidurilor Ierusalimului a provocat împotrivirea dușmanilor, fiindcă un Ierusalim fără ziduri era ușor de stăpânit, dar cu ziduri, Ierusalim devenea o cetate peste care nu mai puteau porunci nimeni. Iată de ce cartea dregătorului Neemia consacră capitole întregi construirii zidurilor Ierusalimului.

Cei credincioși sunt ca Sionul Domnului. Au ziduri tari, nu de cărămidă sau de piatră, ci Însuși Domnul se face pe Sine zidul de apărare, ca un cerc de foc impenetrabil, o apărare sigură.

Zidurile mai însemnau și separarea. Zidurile făceau o demarcare a ceea ce este afară și ceea ce este înăuntru. În Apocalipsa, în descrierea Cetății sfinte a Dumnezeului celui viu, Ioan vorbește despre zidurile ei tari, și amintește cine este înăuntru, cine are dreptul să intre pe porți în Cetate, să stea la ospățul nunții Mielului, și cine rămâne afară, în întuneric, în pedeapsă și osândă.

Cei credincioși ai Domnului sunt chiar în viața aceasta înconjurați de un zid puternic, zid de foc, zid care nu cade. Însuși Domnul este zidul nostru de apărare. Zidul acesta arată caracterul distins și deosebit de lume, arată separarea totală în felul de viață și gândire al sfinților Domnului față de cei din afară, arată bucuria și siguranța celor din Cetate. Adăpostul sângelui ispășitor al Domnului Isus Hristos este siguranța vieții noastre. Suntem apărați de Stânca veacurilor, separați de lume pentru gloria lui Dumnezeu. *„Cetate tare-i Dumnezeu și armă-apărătoare; El ne ajută-n orice greu ce-ar vrea să ne doboare…"* (vp)

Puneți mâna pe secere

„Puneți mâna pe secere, căci secerișul este copt! Veniți și călcați cu picioarele căci linurile sunt pline, și tocitorile dau peste ele! Căci mare este răutatea lor! Vin grămezi - grămezi în valea judecății, căci ziua Domnului este aproape, în valea judecății". (Ioel 3:13-14)

Când auzim vorbinduse de seceriș mintea noastră se duce imediat la lanurile de grâu sau alte cereale care trebuiesc culese de pe câmp. Deși acesta este înțelesul principal al cuvântului, Biblia folosește această noțiune și pentru un alt scop mai spiritual. Biblia folosește noțiunea de seceriș în contextul mântuirii oamenilor și al judecății lui Dumnezeu. Proorocul Ieremia deplângea starea poporului astfel: "Secerișul a trecut, vara s-a isprăvit , și noi tot nu suntem mântuiți!" (Ieremia 8:20). Secerișul întodeauna are un sezon, un anumit timp, și are și un sens de urgență. Când eram copil și ajutam părinții la secerat ne grăbeam să terminăm înainte să vină ploaia. Așa se întâmplă cu holdele pe câmp și așa se petrece cu sufletele oamenilor.

Secerișul este judecata lui Dumnezeu. Lucrul acesta l-a văzut Ioan în viziunea sa pe insula Patmos cu privire la viitor: "Și un înger a ieșit din Templu, și striga cu glas tare celui ce ședea pe nor: „Pune secera Ta și seceră: pentru că a venit ceasul să seceri, și secerișul pământului este copt." Atunci Celce ședea pe nor, Și-a aruncat secera pe pământ. Și pământul a fost secerat" (Apocalipsa 14:15-16). De aici vedem sensul de urgență și seriozitate al secerișului pământului descris de Domnul Isus în evanghelii, și de profeți. Când ucenicii îl rugau odată pe Domnul să mănânce El a refuzat și le-a spus că El are de mâncat o altă mâncare pe care ucenicii n-o știau. Ei se gândeau atunci că altcineva I-a dat să mănânce, dar El era preocupat de urgența secerișului pe care El o descria astfel: „Nu ziceți voi că mai sunt patru luni până la seceriș? Iată, Eu vă spun: Ridicați-vă ochii și priviți holdele, care sunt albe acum, gata pentru secerș." (Matei 4:35) Ioel descrie aceste holde albe gata pentru seceriș ca fiind răutatea mare a oamenilor: Căci mare este răutatea lor! El vede pământul ca vale a judecății (3:13-14).

Când ne gândim la cuvintele profetului Ioel: "Căci mare este răutatea lor,, și o comparăm cu ceea ce vedem și trăim în zilele noastre, putem ușor să concluzionăm ce mare și ce urgent este secerișul nostru și ce aproape este "ziua Domnului în valea judecății". Și când mă gândesc mai mult la asta încep să înțeleg de ce Domnul Isus nici n-a putut să mănânce gândindu-se la urgența și seriozitatea secerișului.

Știam de când eram copil că noi secerăm de fapt ceea ce am semănat în primăvară. Mergeam cu tata și la arat să pregătim terenul și să plantăm

semințele. Seceratul este condiționat de semănat. Ce seamănă omul aceea v-a secera ne spune apostolul Pavel. Tot Pavel ne încurajează să nu obosim în facerea binelui căci la vremea potrivită vom secera dacă nu vom cădea de oboseală (Galateni 6:7,9). Deci, când vine vremea potrivită noi vom secera ceea ce am plantat, sau vom culege ce am lucrat. Deci noi toți suntem lucrători în via sau ogorul Domnului. Este un timp când semănăm și este un timp când recoltăm, un timp când aruncăm sămânța și un timp când strângem roadele. Am învățat că ambele se fac cu efort și sacrificiu; și semântul și seceratul. Dar cine seamănă cu lacrimi va secera cu cântări de veselie, și cine umblă plângând când aruncă sămânța se va întoarce cu veselie când își strânge snopii (Psalmul 126:5-6). Ce înveți pe copiii tăi atunci când cresc? Este sămânța plantată în primăvara vieții lor? Va veni un timp când vei secera recolta și tu și ei. Ce faci pentru vecinul și aproapele tău în nevoie, în numele lui Isus Christos? Sameni sămânța care va aduce rod spra slava Domnului?

Ce este secerișul? Este timpul când Dumezeu strânge roadele vieții mele și ale tale, când El judecă faptele tuturor. El este Domnul Secerișului. Acum El așteaptă de la noi să sămănăm sămânța pentru Împărăția Lui. Mare este nevoia de lucrători pe ogorul lui în aceste zile. Când secerișul este copt, urmează aria de treierat. Urmează separarea grâului de neghină. Domnul Isus a spus ucenicilor Săi: „Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii! Rugați dar pe Dmnul Secerișului să scoată lucrători la secerișul Lui." (Matei 9:37-38) Doamne, ajută-ne să vedem această necesitate și această urgență a zilelor noastre și să ne găsim rolul ca să ne aducem aportul nostru.

Zach Ploscaru, Fremont, California

O Epistolă Vie, văzută și citită de toți oamenii

(continuare din numărul trecut.

II.

Unul dintre aceia care au avut într-adevăr o chemare divină pe plaiurile Mehedinților și Gorjului și care și-a făcut datoria cu cinste toată viața în ciuda unei opoziții feroce, a fost și tatăl meu Haralambie Ploscariu. Intenționat l-am plasat în contextul acestui tablou natural al nord-vestului Olteniei, fiindcă el a făcut într-adevăr parte din el, și nu ni-l putem imagina desprins din acest context. Chiar atunci când a avut ocazia să rămână la noi în California, el a spus: "Eu mă întorc pe meleagurile mele, fiindcă am avut o chemare acolo și vreau să-mi îndeplinesc menirea și să sufăr până la capăt cu poporul meu". (aluzie la persecuția dictaturii communiste)

Acolo pe potecile, văile și munții aceia a fost ca o "trâmbiță" a lui Dumnezeu care îi chema pe oameni înapoi la El, la pocăință. La fel ca Ioan în pustie, și mesajul lui a fost: "Pocăiți-vă și credeți în Dumnezeu". Acolo a fost trimes ca o lumină pentru întunericul specific acelor vremuri. Și tot acolo ca o lumânare și-a consumat întreaga viață. Acolo într-un context natural, real, autentic, el a demonstrat o teologie practică, a demonstrat că Dumnezeu era cu el acolo unde

se găsea. În afara altarului unei clădiri considerată de oameni sfântă, el a dovedit că altarul sfânt era acolo în cadrul natural unde oamenii își trăiau viața zilnică, fiindcă acolo Dumnezeu era cu ei. Acolo s-a născut, a trăit și acolo și-a terminat alergarea. Cei care s-au întâlnit cu el undeva și l-au cunoscut nu pot să-și imagineze dealurile, văile și potecile din acel colț de țară fără acela care a fost pocăitul Haralambie Ploscariu.

Deși viața lui a fost foarte simplă și naturală, "lupta" lui a fost cu totul diferită de aceea ce noi suntem obijnuiți să numim luptă. Deși menirea sau chemarea lui a fost să schimbe viața oamenilor, lupta lui nu a fost cu oamenii. El și-a însușit foarte bine sfatul dat de sfântul Apostol Pavel în scrisoarea sa către biserica din Efes și anume: *„Căci noi nu avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânirilor împotriva întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești. De aceea, luați toată armura lui Dumnezeu ca să vă puteți împotrivi în ziua aceea rea și să rămâneți în picioare, după ce veți fi biruit totul"* (Efeseni 6:12-13).

Haralambie Ploscariu la amvonul bisericii din Mărășești în 1990

Când îl întâlneai pe dealurile Mehedinților cu sapa pe umăr și securea în mână, el mergea la lucru în grădinile de pe deal, dar era în același timp echipat pentru a lupta cu duhurile întunericului și ale răutății. Iar dacă-l întâlneai cu geanta în mână în care purta Biblia și cartea de imnuri creștine, mergea grăbit pe potecile șerpuinde care duceau de la un sat la altul și îi căuta pe oamenii "răniți" de aceleași duhuri ....

Astfel, el nu avea repaus niciodată. Era întodeauna la lucru, la luptă. Era întodeauna în mers, în alergare. Dacă ar fi măsurat distanța pe care a parcurs-o cu picioarele toată viața, probabil că ar fi câștigat un record mondial. Oricum a câștigat cu bucurie premiul satisfacției de a-și fi împlinit lucrarea și alergarea pentu a auzi aceea voce „Vino slugă bună de intră în bucuria Stăpânului tău". Nouă ne rămâne datoria să luăm aminte ...

(Din cartea „Haralambie Ploscariu — Un om simplu cu o chemare înaltă"; Editura Agape, Făgăraș, Brașov, România; pagina 10,11, 12) — autor, Zach Ploscaru.

Va continua în numărul viitor.

Se spune că la împăratul Napoleon a venit o mamă să implore grațierea fiului ei. Napoleon i-a răspuns că fiul ei nu merită așa ceva, fiindcă făcuse de două ori același act de trădare. Mama soldatului condamnat i-a răspuns: „Da, majestate, dar n-am venit să cer ce merită el, am venit să cer îndurare." Napoleon i-a răspuns din nou: „NU merită." La care mama i-a spus împăratului: „Dar, îndurarea nu se merită, e un dar nemeritat." Și împăratul i-a dat dreptate mamei. „Mila biruiește judecata".

Toți oamenii, în mod conștient sau inconștient, doresc o lume nouă. Majoritatea lucrează s-o creeze cu propriile lor puteri și adesea aparent o realizează. Omenirea vrea o viață nouă în care să doamnească dreptate, ordine, libertate și fraternitate. Creștinismul modern își doreste o lume în care să se simtă comfortabil. Cu alte cuvinte, fiecare om îsi dorește o viață frumoasă. Apostolul Pavel ne spune la Romani 8:19, că și natura asteptă cu suspine un nou viitor.

Să privim o clipă în taina creației, la ce se petrece în famiile de albine în lunile de iarnă. Constatăm că o nouă lume se naște în întuneric, crește în întuneric, lucrează în întuneric și așteaptă în același mediu apariția unei lumi noi. Mature, cu aripile perfecte, gata să zboare stau zăvorâte în casuța lor, așteptând clipa în care o poartă nevăzută se deschide. Creatorul le-a închis pentru o vreme, fiiindcă la vremea hotărâtă să savureze splendoarea creației (primăvara înflorită). În momentul când temperatura mediului înconjurător permite, aripile nefolosite tot timpul iernii acum se dechid în mod miraculos și fiecare savurează o libertate negustată până atunci. Fiecare se desprinde din lumea limitării și aerul din jur devine plin de zgomotul fericirii. E minunat să poți zbura în timp ce alții devin preocupați de propriile lor încercări.

Adevăratul credincios dorește și el o lume nouă. Face pregătiri esențiale, studiază ghidul dictat de Creator și se maturizează în cunoaștere, răbdare și adevăr. E grea așteptarea, dar prin credință, deși parțial suntem închiși în cortul nostru, comunicăm și trăim prin duhul într-o lume nouă, așteptând clipa când la sunetul trompetei cerești lanțurile gravitației care ne țin legați vor cădea iar noi îmbrăcați într-o nouă creație vom pluti spre locul care ne-a fost pregătit de Salvatorul nostru.

Ce minunată priveliște este aceea când curentul ascendent al dragostei lui Dumnezeu va culmina prin atracția noastră spre lumea în care am crezut, și pentru care am lucrat, deși mai stăm parțial încătușați în natura condamnată. Noi avem de pe acum în noi din natura Fiului Divin, avem totul în El (Filipeni 4:13), echiparea noastră, trăirea noastră, numele și toate calitățile noastre sunt cunoscute. Până și locul nostru (Ioan 14:2).

Toți suntem pregătiți pentru un zbor spre Împărăția care ne-a fost pregătită de Însuși Dumnezeu. Maranata, Vino Doamne Isuse! Toți cei găsiți în Hristos vor gusta din priveliștea cea mai frumoasă care va depăși cu mult așteptarea noastră.

Stuparul